

Лесно е да даваш съвети и да показваш съчувствие към проблемите на хората, когато това не те засяга. Но е трудно да си в безизходна ситуация и да не виждаш кой може да ти помогне.

Майка съм на дете с проблем. Малкият ми син Митко сега е на 9 години. Роден се нормално и растеше като всяко дете. Проходи на 11 месеца и от този момент беше в непрекъснато движение. Мир и тишина имаше около него само когато спеше. Но не това, че беше плав, ме притесняваше толкова, колкото фактът, че

не можеше да говори.

Вкъщи общувахме с жестове, а в детската градина Митко се оказа изолиран и се превърна в аутист. Когато вечер отива да го вземам, чувах как децата казваха на майките си: "А пък Митко не може да говори. Той е бавноразвиващ се."

В мен се усилваше чувството за вина, че детето ми не е като другите. Бях толкова объркана. Как можех да му помогна? Страхувах се от констатациите на специалистите. Непрекъснато се борех да доказвам, че той не е различен.

На 38 години съм и вече повече от 25 години вярвам в Бога. Семейството ми беше православно, по-късно отидох в петдесетна църква, а през 2004 г. станах член на адвентната в Сливен. Бог никога не ме изостави, независимо в коя църква ходех. Малкият ми син получи епилептични гърчове на годинка и шест месеца. Започнах непрекъснато да се моля и на втория ден след постъпването ни в Клиниката по детска неврология гърчовете спряха. Лекарите не можаха да повярват, че той е излекуван.

Молах се и мислех, че Митко отведнъж ще проговори. Не знаех, че Бог е определил друг път, много по-бавен и продължителен, но сякаш по-ползотворен.

Когато Митко беше на четири години и половина, се разболя и го заведох на лекар по спешност. Д-р Минчева беше мила и внимателна и споделих с нея проблема си. Тя ме окуражи и ме свърза с д-р Нина Николова, семеен психотерапевт и специалист по детска психиатрия. Постепенно се свързах и с медицинския психолог Татяна Минчева и логопеда Станмира Георгиева.

Диагнозата,

която му поставиха: хиперкинетичен синдром, моторна алалия, чувах за първи път. Бях щастлива, че детето няма интелек-

БЕЗ СРЕЩАТА С „РАЗЛИЧНИТЕ“ ЩЯХ ДА СЪМ ОГРАБЕНА

се и ненормални".

Имаше много моменти, в които не виждах напредък у Митко и се отчайвах. Вярвах, че Бог ни помага и се грижи за всичко, но по човешки губех опората и вярата си. Попадах на дъното на отчаянието и бях на крачка от депресията. Но Господ ми даваше стимул чрез Словото Си. Когато няха сили

вят и усещах голяма подкрепа. Екипът от специалисти също много ми помагаше.

Бог работеше и в семейството ми. Съпругът ми, големият ми син и аз посещавахме заедно д-р Николова. Всички се бяхме обединили около това, да помогнем на най-малкия член на нашето семейство. Споделяхме страховете и надеждите си. Независимо че мъжът ми не приема изцяло вярата ми, никога не е бил далеч от мен. Винаги се е интересувал от въпросите на Библията и за мен той е

главата на църквата в дома ни. Сякаш всичко, което се случваше с детето ни, променяше не само мен, но и цялото ни семейство. Станахме потговорни един към друг, изпълнени със съчувствие, топлина и дух на взаимопомощ.

Когато Митко стана на пет години и половина, го записах в подготвителен клас. Целта беше не да се учи да пише и смята, а да свикне да стои на едно място. На шест и половина тръгна в подготвителен клас с връстниците си.

Работата в екип продължи, учехме азбуката, чис-

лата от 0 до 9, пишехме кръгчета и лулички. Проблемът с малкото ми дете

ме направи по-толерантна

към голямото. Осъзнах, че трябва да се съобразявам с възможностите му. По това време сякаш все още не вярвах в себе си, не вярвах и в Митко - че може да постигне много. На 15 септември 2003 г. той беше горд ученик в първи клас, а аз всяка сутрин го оставях с болка и страх в класната стая: "Как ще мине денят? Колко материал да му дам вечерта, за да не го преуморявам? Как да не загуби желание да ходи на училище? Как да се владее и да не показвам пред него, че съм напрегната?"

Специалистите констатираха, че се справя добре, но през декември детето вече се умори - не му се учеше, изпадна в състояние на възбуда и агресия, получаваше мигрена. Препоръчаха ми пълна почивка през коледната ваканция, като от време на време да се откъсваме един от друг, за да си почиваме и двамата. Всичко, свързано с училището, беше прибрано и детето не го виждаше. След ваканцията той се върна към него с огромно желание.

Продължава на стр. 6

туален дефицит и интелектът му страда вторично.

И така, в екип, започнахме работа. Учехме да говорим, заедно обсъждахме състоянието му, логопедът ме обучаваше, за да мога да се занимавам вкъщи. Ако знаеха родителите на "нормалните" деца с колко сълзи и болка е свързано това, да накараш детето да постои 10-15 минути на едно място, за да го занимаваш, да се плези и да прави муцунки пред огледалото, да рисуваме и да учим цветове, никога не

биха казвали, че тези деца са "бавноразвиващи

да се моля, казвах на жените от църквата да го пра-

работата в екип продължи, учехме азбуката, чис-

ОТЗВУК

НАЙ-МЛАДАТА ДЕЛЕГАЦИЯ СПОДЕЛЯ

Както ви бяхме обещали в предишния брой, публикуваме впечатленията на четиримата български делегати от 58-та сесия на Генералната конференция, проведена в началото на месец юли. Тези на председателя на българския Съюз на ЦАСД ще бъдат поместени в броя ни от юли.

Попитахме участниците кое ги е впечатлило най-силно и как това, което са видели, научили и почувствали, ще се отрази на живота на тяхната църква.

Димитър Одрински, пастор:

"Огромната маса адвентисти, събрани заедно с желание всеки да допринесе с нещо за успеха на Божието дело, ме впечатли най-много. Това бе видно от творческите предложения как да се работи за Бога по-ефективно, от дебатите на заседанията, от спокойния и братски дух при вземането на решенията и от желанието да направим най-доброто за бъдещето на църквата ни.

Особено бях впечатлен от развитието на адвентното дело в Африка, Средна и Южна Америка, където докладваните резултати бяха направо главоулавящи. Смятам, че те се дължат не само на общата ниска култура и осведоменост на населението, но и на идеализма и посвещението, с които нашите братя и сестри там работят. Бих се радвал, ако можехме тук да пренесем само това и нищо друго - със сигурност нито секуларизма, нито други религиозни фактори биха могли да спрат развитието на Божието дело у нас. В твърде многото уму-

вания, светски интереси и занимания ние сме изгубили от очи не само важността на времето, в което живеем, но и цената на душите край нас. Аз бях изобличен от тези хора, които в не по-лесни условия от нашите вършат чудеса от вяра."

Веселин Дончев, пастор:

"Бих се изразил с думите от проповедта на пастор Бедиако, който бе избран за секретар на ГК на ЦАСД: "Ние стигнахме толкова далеч, колкото едва ли нашите предци мечтаеха. Когато се обърнем, виждаме, че няма друг път освен напред." Бях впечатлен от това, колко много и с какво бързо темпо се разраства мисионското поле. Искам да насърча църквата, че няма друг път освен в тази посока. Като екип трябва да направим крачка напред в мисионската си работа за неща, за които отдавна е време."

Димитринка Ванчева, медицинска сестра:

"Най-силно ме впечатли това, че църквата расте и всички са ентузиазирани да работят за растежа ѝ. Много млади хора дават всичко от себе си. Вече изнесох много програми в своята църква, показах различни DVD-та и CD-та, разказах много опитности от мисионската дейност по света. Това повдига ентузиазма за работа."

Красимир Георгиев, софтуерен специалист:

"Има както положителни, така и отрицателни впечатления. Но човек не може да не се развълнува, когато види толкова много хора от различни националности, говорещи на различни езици, които живеят на толкова различни места по света, да са сплотени от една обща цел и да се стремят да напредват в една посока.

Споделянето на преживяното може да направи съпричастни на това събитие и други и да ги вдъхнови, все едно че самите те са били там. Можем да се гордеем, че сме част от тази световна организация."